

Цвіркун сюрчить, і сад шумить,
Снуються тіні волохаті.
І добре з батьком при багатті
Посидіти і відпочить.

Між нами полум'я тремтить,
Теплом і світлом овіває.
А мами і сестри немає,
І їх уже не воскресить.

Минуле спогади гірчить,
Судьба у батька нещадима:
Війна та голод за плечима,
І важко жить, а треба жить.

Ще мусить онуча зростить, —
Лишилась по дочці сирітка.
І каже батько: «Ти хоч зрідка,
Але старайся приїздить».

А як умру, то поховай
Біля сестри та біля мами,
Бо смерть моя не за горами...
І про племінницю подбай».

Ото й всього... І знов мовчить.
І я не знаю, що казати.
І срібно-срібно біля хати
Цвіркун сюрчить і сад шумить.